

Μάρτυρες: Η εκπλήρωση του Ευαγγελίου (Χρυσόστομος Παπαδάκης, Αρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου)

/ [Πεμπουσία](#)

*«Υμείς έργω του Σωτήρος τα ρητά εκπληρώσατε»**

«Όταν εγκαινιάζεται ένας ιερός ναός και ο επίσκοπος καταθέτει τα μαρτυρικά άγια λείψανα, ένας εκ των ψαλλόμενων ύμνων λέγει· “Μαρτύρων θείος χορός, της εκκλησίας η βάση, του ευαγγελίου η τελείωσις, υμείς έργω, του Σωτήρος τα ρητά εκπληρώσατε· εν υμίν γαρ αί πύλαι του άδου, κατά της εκκλησίας ανεωχθείσα εκλείσθησαν· η του αίματος υμών χύσις, τας ειδικάς σπονδάς εξήρανεν· η σφαγή υμών απέτεκε της πίστεως το πλήρωμα· τους χορούς των Ασωμάτων εξεπλήξατε· τω Θεώ στεφανηφόροι παρίστασθε».

Αν αναλογισθούμε τι σημασία έχουν οι βάσεις για ένα τεράστιο οικοδόμημα, θα μπορέσουμε κάπως να κατανοήσουμε, γιατί οι μάρτυρες αποκαλούνται “βάσεις της εκκλησίας.” Αν ακόμη περισσότερο αναλογιστούμε τι ήταν και είναι για την ανθρωπότητα το Αίμα του Σωτήρος Χριστού επάνω στο Σταυρό, θα μπορέσουμε κάπως να κατανοήσουμε, γιατί το αίμα καθ’ ενός που έμεινε “πιστός άχρι θανάτου” και μάλιστα θανάτου φρικτού, ήταν αίμα που χύθηκε επί του προσωπικού του Σταυρού. Και ο τόπος του μαρτυρίου του ήταν ένας προσωπικός Γολγοθάς, όπου κορυφώθηκε η προς τον Έσταυρωμένο αγάπη του. Κάθε προσωπικός Γολγοθάς μάρτυρος, είναι προέκτασις του πρώτου, του μεγάλου και πανιέρου Γολγοθά.

Αλλ’ ο ύμνος που αναφέραμε λέγει ότι οι μάρτυρες είναι και “του ευαγγελίου η τελείωσις.” Μια μαρτυρική τελείωσις είναι του ευαγγελίου εκπλήρωσις. Είναι ολόκληρο το ευαγγέλιο στην πράξη. Το λέει ο ίδιος ύμνος: “υμείς έργω του

Σωτήρος τα ρητά εκπληρώσατε” είναι η πλήρης και τέλεια εφαρμογή του “απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού”. Δεν είναι απλοί απαρνητές παθών και ανέσεων, όπως γίνεται με τους ευλογημένους ασκητές, αλλά απαρνητές αυτής της ίδιας της ζωής με πόθο ζέοντα, με ομολογία πίστεως σταθερή. Και η άρση του σταυρού είναι σκληρή και αιματηρή μέχρι το “τετέλεσται.” Γι’ αυτό οι μάρτυρες είναι αυτοί που κυκλώνουν το θρόνο του εσφαγμένου Αρνίου, είναι οι πλέον οικείοι του Θεού, οι μετά πολλής παρρησίας φίλοι Του ως μιμητές του δικού Του Πάθους.

Τέτοια δύναμη και αξία έχει το μαρτυρικό αίμα, ώστε η Εκκλησία δέχθηκε και τίμησε ως μάρτυρες και εκείνους που δεν είχαν προλάβει να βαπτισθούν ακόμη. Θεώρησε το αίμα τους ως βάπτισμα. Το Έθνος μας, κοντά στις μεγάλες ευλογίες που είχε από τον Θεό, ήταν και το ότι υπήρξε μαρτυροτόκο, τόσο σε επίπεδο μαρτύρων διά Χριστόν, όσο και σε επίπεδο εθνομαρτύρων, ιδιαίτερα τους αιώνες της οθωμανικής κατακτήσεως, με σχετικό χρονικό όριο το 1453 που αλώθηκε η Κωνσταντινούπολη. Και λέμε σχετικό χρονικό όριο, διότι και προ της πτώσεως της Πόλεως είχαν κατακτηθεί ελληνικά χριστιανικά εδάφη από τον ίδιο βάρβαρο κατακτητή. Τους μάρτυρες αυτής της περιόδου ονόμασε η Εκκλησία Νεομάρτυρες.

Ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης συνέλεξε τον βίο και το μαρτύριό τους, και απαρτίσθηκε το Νέο Μαρτυρολόγιο. Αλλά δεν ήσαν οι μόνοι Νεομάρτυρες. Οι ιστορικές μαρτυρίες όχι μόνο Ελλήνων, αλλά και από μεταφρασμένα τουρκικά κείμενα των λεγομένων ιεροδικείων έφεραν και πολλούς άλλους στο φως, για να μην αναφερθούμε σ’ εκείνους που φανέρωσε ο Θεός διά φοβερών αποκαλύψεων και θαυμάτων, για να τους τιμούμε και να συνειδητοποιούμε ότι πιστεύουμε εις Θεόν ζώντα· ότι η πίστη μας δεν είναι μια ωραία θρησκευτική φιλοσοφία με εορτολόγιο, εθιμοτυπία και διοίκηση, αλλά πίστη αληθινή, με αιώνιο, πέραν του τάφου, αντίκρισμα· με υποσχέσεις αληθινές, του στόματος της αληθείας, του Ιησού Χριστού, υποσχέσεις αποδεδειγμένες στη ζωή της Εκκλησίας με τις θείες αποκαλύψεις και τις θαυματουργικές παρεμβάσεις των αγίων Του στη ζωή μας.

Η Εκκλησία υπάρχει για να σώζει ψυχές. Για να κάνει αγίους. Εκτός αυτής άγιοι δεν υπάρχουν. Γι’ αυτό μιλά ο ίδιος ο Θεός με τρόπο δοξαστικό, αισθητοποιώντας τη χάρη Του ανάμεσά μας. Αυτός ο δοξαστικός τρόπος, αδελφοί μου, αφορά στις περιπτώσεις που ο ίδιος κρίνει με υπερφυσικά σημεία.

[Συνεχίζεται]

* Ομιλία προς τιμήν των αγίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων